

Arrest

nr. 137 551 van 29 januari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X
“in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van X [...], X [...], X [...].”

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, *“in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van X [...], X [...] en X”*, op 27 augustus 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 juli 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DEMEERSSEMAN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I.FLORIO die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 20 februari 2010 toe op Belgisch grondgebied voorzien van een visum type D in het kader van gezinshereniging met dhr. B. F.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 10 september 2012 een beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

1.3. Op 14 januari 2014 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) trof op 14 juli 2014 een beslissing waarbij de in punt 1.3 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekster werd hiervan op 5 augustus 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.01.2014 werd ingediend (aangevuld op 01.05.2014 en op 15.06.2014) door :

T.(...), I.(...)

geboren te Constantine op (...)

en minderjarige kinderen :

B.(...), S.(...) geboren op (...) te (...)

B.(...), Y.(...) geboren op (...) te (...)

B.(...), So.(...) geboren op (...) te (...)

nationaliteit: Algerije

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid.

De elementen van integratie namelijk dat zij zich gedurende de jaren dat zij in België verblijven, zich volkomen aangepast zou hebben aan de Belgische gebruiken en levenswijze en zich uitstekend geïntegreerd zou hebben in de Belgische samenleving, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS-9-december 2009, nr. 198.769).

De heer B.(...) F.(...) de echtgenoot van betrokkene, bekwam legaal verblijf in België op basis van gezinshereniging in functie van diens inmiddels ex-echtgenote die de Belgische nationaliteit had. Bij vonnis van 27 september 2006 werd zijn echtscheiding uitgesproken en op 28 november 2006 werd ze overgeschreven in de registers van de ambtenaar van de burgerlijke stand te Leper. Op 12 juni 2012 werd bij arrest van het hof van beroep van Gent (ref 2010/AR/1928) het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Leper van 12 mei 2010 (ref 09/366/A) bevestigd waardoor het huwelijk dat de heer B.(...) had afgesloten, vernietigd werd als zijnde een schijnhuwelijk. Op 10 september 2012 werd het recht op vestiging van de heer B.(...) F.(...) ingetrokken.

Betrokkene zelf huwde op 07 juni 2007 met de heer B.(...) F.(...) en zij kwam naar België met een D-visum dat zij verkregen had op basis van artikel 10§1 alinea 1,4° van de wet van 15 december 1980 omdat haar echtgenoot op dat moment gevestigd was in België. Op 10 september 2012 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot intrekking van het verblijf genomen aangezien betrokkene echtgenoot zijn vestiging door fraude verkregen had en deze vestiging van doorslaggevend belang was voor het toekennen van het tijdelijk verblijfsrecht van de betrokkene zelf. Op 28 oktober 2012 werd deze beslissing samen met een bevel om het grondgebied te verlaten aan betrokkene betekend. Aan de echtgenoot van betrokkene werd diezelfde dag een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod voor 5 jaar betekend. Betrokkene gaf geen gevolg aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef vervolgens illegaal in België. Op 14 maart 2014 diende zij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 in. De aanvraag 9bis werd onontvankelijk bevonden op 20 mei 2014 en er werden aan de gemeente instructies gegeven om betrokkene in te schrijven in het Vreemdelingenregister en haar in het bezit te stellen van een attest van immatriculatie (Ai.) model A in afwachting van een beslissing ten gronde aangaande de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Op 11 juli 2014 werd de aanvraag 9ter ongegrond bevonden en de gemeente ontving instructies om het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis

van genoemd artikel Ster in te trekken en om betrokkene af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van "verlies van recht op verblijf. Betrokkene wist dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument is dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk verklaard is en nog in behandeling is. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Meester D.(...) haalt aan dat rekening dient gehouden te worden met de schoolloopbaan van de kinderen van betrokkene (zie schoolattest). We merken op dat in België een kind pas leerplichtig is vanaf 01 september van het kalenderjaar waarin het 6 jaar wordt. Enkel de dochter van betrokkene zal bijgevolg vanaf 01 september 2014 schoolplichtig zijn. Betrokkene kan nog van de schoolvakantie gebruik maken om terug te keren naar het land van herkomst alwaar de aanvang van het schooljaar 2014/2015 voorzien is voor 07 september 2014 (zie administratief dossier) opdat haar dochter het lager onderwijs zou kunnen aanvatten in het land van herkomst en het schooljaar niet onderbroken wordt. Volgens de raadvrouw zouden de kinderen België zien als hun vaderland en zouden zij Nederlands zien als hun moedertaal. We willen er hier op wijzen dat er reeds op 28 oktober 2012 een eerste bevel om het grondgebied te verlaten aan betrokkene betekend werd. Na ongeveer 1 jaar 7 maanden illegaal in het Rijk te hebben verbleven, werd betrokkene gedurende een kleine 2 maand in het bezit gesteld van een medisch A.I.. Zij wist dan ook al enige tijd dat haar verblijf precair was en dat zij mogelijkerwijze zou dienen terug te keren naar het land van herkomst. We kunnen dan ook redelijkerwijze verwachten dat zij haar kinderen op een dergelijke wijze zou opvoeden dat een terugkeer zo vlot mogelijk zou verlopen. Bijvoorbeeld door hen ook hun moedertaal en culturele gebruiken uit het herkomstland aan te leren. De kinderen zijn allen nog zeer jong en over het algemeen kan gesteld worden dat jonge kinderen zich makkelijk aanpassen aan nieuwe omstandigheden. Tenslotte toont betrokkene niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Noch wordt aangetoond dat de scholing van de kinderen een gespecialiseerd onderwijs zou vereisen, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Artikel 3.1 van het Internationaal Verdrag inzake de rechten van het Kind (Kinderrechtenverdrag) kan niet dienstig worden ingeroepen aangezien deze verdragsbepaling betrekking heeft op maatregelen die genomen worden betreffende kinderen, terwijl de bestreden beslissing enkel betrekking heeft op verzoekende partij en dus geen maatregel specifiek ten aanzien van haar kind genomen wordt. Artikel 3 van het kinderrechtenverdrag, dat een zeer algemene bepaling omvat, mag bovendien niet zo geïnterpreteerd worden dat het de toepassing van andere, meer specifieke wets- of verdragsbepalingen zou uitsluiten."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep in zoverre het werd ingediend door verzoekster in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen aangezien zij niet aantoonde dat zij beschikt over de exclusieve uitoefening van het ouderlijk gezag en het verzoekschrift niet mede werd ingediend door de vader.

3.2. De wettelijke vertegenwoordiging van 'begeleide' minderjarige vreemdelingen, wordt krachtens artikel 35, §1, tweede lid van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna: WIPR) beheerst door het recht van de staat op wiens grondgebied die minderjarige vreemdeling zijn gewone verblijfplaats heeft op het tijdstip van de feiten die aanleiding geven tot de bepaling van het ouderlijk gezag of tot het openvallen van de voogdij. De definitie die in artikel 4 WIPR wordt gegeven aan de gewone verblijfplaats houdt rekening met de feitelijke omstandigheden en staat los van de wettigheid van dit verblijf, waardoor de vertegenwoordiging van begeleide minderjarige vreemdelingen heel vaak door de Belgische regels ter zake zal worden beheerst. De Raad treedt de verwerende partij bij in haar stelling dat het vermoeden van instemming van de andere ouder wanneer één van hen alleen zou optreden uit artikel 376, tweede lid van het Burgerlijk Wetboek niet van toepassing is op de vertegenwoordiging bij proceshandelingen, waardoor steeds beide ouders als vertegenwoordigers moeten optreden.

3.3. Ter terechtzitting geeft de raadvrouw van verzoekster toe dat de minderjarige kinderen niet op geldige wijze werden vertegenwoordigd.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep, voor zover het werd ingesteld door verzoekster in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen, is gegrond.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste en enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 3 en 6 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK), van de artikelen 9bis en 13, §2, bis van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheids-, het evenredigheids- en het vertrouwensbeginsel. Verzoekster stelt in haar middel het volgende:

“3.1.

De verzoekende partij heeft haar aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op datum van 14 januari 2014. Aand de verzoekende partij werd enkele maanden later, op 20 mei 2014, een attest van immatriculatie afgeleverd in het kader van een onontvankelijk verklaarde medische regularisatieaanvraag. Vanaf 20 mei 2014 verbleef de verzoekende partij aldus legaal in België. De verzoekende partij verkeerde bijgevolg zonder enige twijfel in de onmogelijkheid om terug te keren naar haar land van herkomst, gelet op de lopende medische regularisatieprocedure, waarbij zij gemachtigd werden tot tijdelijk verblijf. De verwerende partij is op de hoogte van het feit dat haar medische regularisatieprocedure lopende was. De verwerende partij is op de hoogte dat de medische problematiek die in het kader van de procedure in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet reeds aanwezig waren op het moment van het indienen van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet Dat de buitengewone omstandigheden dienen beoordeeld te worden op het ogenblik van de aanvraag. Dat anders hierover oordelen de deur naar machtsmisbruik uitgaande van de verwerende partij wijd zou openzetten: aangezien er geen wettelijke termijn is waarbinnen de verwerende partij dient te beslissen omtrent de ontvankelijkheid dan wel de gegrondheid van de humanitaire regularisatieaanvraag, heeft de verwerende partij de mogelijkheid om beslissingen in het kader van een aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bewust uit te stellen – ook al zijn er op het ogenblik van de aanvraag manifest buitengewone omstandigheden aanwezig, in casu medische elementen – en afwacht totdat de aanwezige onbetwistbare buitengewone omstandigheden vervallen. Dat een dergelijke praktijk machtsmisbruik uitmaakt. Het is correct dat er in de wet geen termijn wordt voorzien waarbinnen de verwerende partij een beslissing dient te nemen in het kader van aanvragen tot machtiging tot verblijf, doch de verwerende partij misbruikt haar macht door bewust aanvragen die ontvankelijk zijn niet ten gronde te behandelen in afwachting totdat de omstandigheid die onbetwistbaar aanleiding geeft tot deze ontvankelijkheid wegvalt. Dat in casu van machtsmisbruik sprake is, gelet op de uiterst korte tijdspanne tussen de ongegrondverklaring van de 9ter--aanvraag en de huidige bestreden beslissing. Op 11 juli 2014 verklaart de verwerende partij de reeds ontvankelijk verklaarde medische regularisatieaanvraag (9ter) ongegrond, om slechts een drietal dagen later ook de humanitaire regularisatieaanvraag (9bis) – gemakshalve – onontvankelijk te kunnen verklaren. Voor de ongegrondverklaring van de medische regularisatieaanvraag waren aan ALLE ontvankelijkheidsvoorwaarden van de humanitaire regularisatieaanvraag voldaan. Maar, hoewel de verwerende partij er attent werd opgemaakt dat de verzoekende partij en haar echtgenoot zich in manifest buitengewone omstandigheden bevonden en dat hun aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet manifest ontvankelijk is, weigert de verwerende partij manifest om deze aanvraag ten gronde te behandelen. De verwerende partij verkiest om in de grijze, moeilijk te controleren en quasi nooit gesanctioneerde zone te komen en eenvoudigweg de humanitaire regularisatieaanvraag enerzijds zonder voorwerp te verklaren (beslissing genomen ten aanzien van de echtgenoot van de verzoekende partij) en anderzijds onontvankelijk te verklaren. 6 Dat een dergelijke praktijk van machtsmisbruik niet kan geduld worden. In alle dossiers oordeelt de verwerende partij eerst over de medische regularisatieaanvraag om vervolgens de humanitaire regularisatieaanvraag te kunnen afwijzen in de ontvankelijkheidsfase. Dit is het beleid van de verwerende partij – het streven naar het afleveren van een maximaal aantal negatieve beslissingen – dat echter niet strookt met de term behoorlijk bestuur.

3.2.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden zouden vormen teneinde de verzoekende partij toe te laten haar aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen in België. De Raad van State omschrijft buitengewone omstandigheden als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en eveneens onderstreept dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de ‘overmacht’ (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000). “Considérant que des

circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée ne sont pas des circonstances de force majeure; qu'il suffit que l'intéressé démontre qu'il lui est impossible ou particulièrement difficile de retourner dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour; que le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger doit être examiné par l'autorité dans chaque cas d'espèce." (Raad van State, arrest nr. 99.769, dd. 10 oktober 2001). Bovendien dienen de buitengewone omstandigheden niet 'onvoorzienbaar' te zijn. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt. De verzoekende partij heeft in haar aanvraag gewezen op haar langdurige ononderbroken verblijf en dat van haar echtgenoot, haar integratie, haar schoolgaande dochter, haar twee zonen die in België zijn geboren, de tewerkstelling van haar echtgenoot... Dat deze elementen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst aantonen, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien heeft de verzoekende partij deze buitengewone omstandigheden niet opzettelijk gecreëerd. 7

3.3.

Er dient vastgesteld te worden dat de verwerende partij de buitengewone omstandigheden op een manifest onzorgvuldige, dan wel geheel onredelijke manier heeft beoordeeld. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt. Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen. Uit navolgende bespreking is gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

3.3.1. elementen van integratie

De verwerende partij argumenteert vooreerst dat de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheden zouden kunnen worden aanvaard, omdat deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag. Deze stelling kan niet aanvaard worden. Geen enkele wettelijke bepaling belet dat elementen van integratie tevens in de fase van de ontvankelijkheid worden beoordeeld. 8 a) De redenering in het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nummer 92 227 dd. 27 november 2012 kan naar analogie worden toegepast voor beslissingen in het kader van de ontvankelijkheidsfase. "Uit het geheel van deze motivering blijkt dat de integratie en het langdurig verblijf van de verzoekende partij in België door de gemachtigde van de staatssecretaris niet worden betwist en tevens dat de gemachtigde van de staatssecretaris meent dat een goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf een reden kunnen zijn om een verblijf toe te kennen, dat hij hiertoe echter niet verplicht is, waarna besloten wordt dat in casus deze elementen op zich onvoldoende zijn om een verblijfsrecht toe te kennen. Er dient echter te worden vastgesteld, zoals de verzoekende partij ook aangeeft, dat de gemachtigde van de staatssecretaris heeft nagelaten de motiveren waarom hij in dit concrete geval heeft geoordeeld waarom deze integratie en dit langdurig verblijf niet kunnen worden aanvaard als element om verblijfsrecht toe te kennen. De gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich immers tot de stelling dat men redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen, gevolgd door een verwijzing naar een arrest van de Raad van State dat stelt dat de toekenning van een verblijf omwille van een goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf een mogelijkheid, maar geen verplichting is, om te besluiten dat "daarom" deze elementen op zich onvoldoende zijn om een verblijfsrecht toe te kennen. Ook al beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet over een ruime discretionaire bevoegdheid, dit ontslaat hem niet van de verplichting om zijn beslissing op afdoende, draagkrachtige en duidelijke wijze te motiveren, hetgeen hij in casu heeft nagelaten te doen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 92 227 dd. 27/11/2012) Er wordt in de bestreden beslissing niet op een afdoende wijze gemotiveerd waarom in concreto, in het voorliggende individuele geval de integratie (duurzame lokale verankering, langdurig ononderbroken verblijf, vrienden--- en kennissenkring, belang van de kinderen, reële tewerkstellingsmogelijkheden voor haar echtgenoot...)

niet als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd. Meer dan een (beperkte) opsomming geven en concluderen dat deze elementen niet als buitengewone omstandigheid kunnen aanvaard worden, doet de verwerende partij immers niet. Er is geen sprake van een ware motivering. Hoewel zou kunnen aanvaard worden dat elementen van integratie op zich niet voldoende zijn om als buitengewone omstandigheid in aanmerking genomen te worden, dienen deze elementen weliswaar in rekening gebracht worden in het geheel van de ingeroepen omstandigheden én dienen ze aan een ware beoordeling onderworpen worden. Er dient benadrukt te worden dat de integratie van de verzoekende partij is ontstaan in een langdurige periode van legaal verblijf, dan wel verblijf waarin zij gedoogd werden door de Belgische autoriteiten. 9 De verzoekende partij heeft bijgevolg voor wat betreft haar integratie gehandeld als een zorgvuldige persoon, door van de mogelijkheden geboden door de Belgische autoriteiten gebruik te maken en de verzoekende partij heeft weliswaar haar integratie zelf gecreëerd, maar ten dien einde geen misbruik hebben gemaakt. De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijk wijze geoordeeld door de samenloop van de omstandigheden te negeren. b) Recent heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende geoordeeld: "Verzoekers betogen dat de gemachtigde in de bestreden beslissing niet meer doet dan een opsomming geven en niet op afdoende wijze motiveert waarom in concreto in het voorliggende geval de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd. Uit lezing van de motieven van de beslissing stelt de Raad vast dat inderdaad blijkt dat de gemachtigde zonder meer oordeelt dat deze elementen niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De gemachtigde laat na te motiveren waarom deze elementen niet verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend. Dergelijke motivering kan bezwaarlijk als afdoend beschouwd worden. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt vastgesteld. Ten overvloede meent de Raad dat deze vaststelling des te meer klemmt daar verzoekers terecht opmerken dat deze integratie is ontstaan tijdens een langdurige periode van legaal verblijf. De Raad stelt immers vast dat verzoekers sinds 7 oktober 2010 over een tijdelijk verblijf beschikten in het kader van een ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dat de gemachtigde deze aanvraag pas op 9 oktober 2013 ongegrond verklaarde." (arrest nr. 122 728 van 18 april 2014 in de zaak RvV 144099/II) Dit arrest kan naar analogie worden toegepast. Oordelen dat de elementen van integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag (zoals in de eerste bestreden beslissing) is geen afdoende motivering om te stellen dat deze elementen niet eveneens als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard.

3.3.2. evenredigheidsbeginsel – rechten van het kind

Dat de verwerende partij het evenredigheidsbeginsel eveneens heeft geschonden door geen afweging te maken tussen de ongemakken waarmee de verzoekende partij en haar kinderen 10 zullen geconfronteerd worden bij een terugkeer voor onbepaalde duur naar hun land van herkomst en de doelstelling van de formaliteiten. Door de Raad van State werd reeds geoordeeld dat het recht op eerbiediging van het familie---, gezins--- en privéleven een buitengewone omstandigheid kan uitmaken indien er een kennelijke wanverhouding is tussen het doel en de gevolgen van de formaliteit en de gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die de uitvoering met zich meebrengt: "Het recht op eerbiediging van het privé---leven en het gezinsleven dat in art. 8.1. E.V.R.M. wordt bevestigd, kan door de Staten worden beperkt binnen de grenzen bepaald bij art. 8.2. van hetzelfde Verdrag. De wet past in het kader van dit lid. Hoewel de toepassing van deze wet op zichzelf geen schending van vernoemd art. 8 inhoudt, kan de uitvoering van een verwijderingsmaatregel, gelet op de omstandigheden, inderdaad in strijd met dit artikel blijken te zijn. Voor de toelating of de weigering van het buitengewone rechtsmiddel waarop art. 9bis van de Vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleven zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen" (Raad van State nr. 58.969, 1 april 1996 <http://www.raadvst--consetat.be> (7 januari 2000); Rev. Dr. Étr. 1996, 742, T. Vreemd. 1997, 29) De rechten van het kind (cf. infra) zijn evenzeer gewaardeerde rechten als het recht op privé--- en gezinsleven. Bijgevolg dienen de rechten van het kind en de onafwendbare schending van deze rechten afgetoetst te worden van het doel dat de Dienst Vreemdelingenzaken wenst te bereiken – in casu het naleven van een formaliteit. Dat van een gezin met drie minderjarige kinderen, waarvan twee in België zijn geboren en aldus België als hun thuisland beschouwen, vereist wordt om voor onbepaalde duur terug te keren naar hun land van herkomst, en aldus de stabiliteit die het kind alhier kent achter zich moeten laten teneinde in onzekere levensomstandigheden terecht te komen, in wanverhouding staat tot het doel van de formaliteit. De formele vereisten zijn disproportioneel ten opzichte van de schending van de kinderrechten, de humanitaire elementen eigen aan dit dossier.

3.3.3. prangende humanitaire situatie

Het vertrouwensbeginsel werd bij het nemen van de eerste bestreden beslissing geschonden. 11 Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren. a) Het is immers zo dat zowel het kabinet De Block als de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken destijds bevestigd hebben dat de criteria van de (weliswaar vernietigde) instructies dd. 19 juli 2009 blijven gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd totdat er een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt. Tot op heden is er nog geen nieuw beleid bekend gemaakt. Aangezien uitdrukkelijk door de bestuurlijke overheid wordt bevestigd dat zij de criteria zullen blijven toepassen totdat het nieuwe beleid wordt bekend gemaakt, mag aldus verwacht worden dat iedere beslissing in het kader van een aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet wordt genomen rekening houdende met de achterliggende filosofie van de criteria van de instructies dd. 19 juli 2009, zij het binnen de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris. Anders bepalen zou leiden tot willekeur. Ondanks het feit dat iedere aanvraag tot regularisatie individueel dient onderzocht te worden en de toekenning van een verblijfsrecht een gunst en geen recht is, dient duidelijkheid nagestreefd te worden zodoende willekeur of aan elkaar tegenstrijdige beslissingen te vermijden. De bevestiging van toepassing van de criteria door het kabinet De Block en de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken schept rechtmatige verwachtingen bij de rechtsonderhorige en een bestuur dient, overeenkomstig het vertrouwensbeginsel, de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen te honoreren. De situatie van de verzoekende partij is niet geheel in overeenstemming met één van de situaties beschreven in de regeringsinstructies, maar leunt dicht aan bij meerdere criteria die langdurig ononderbroken verblijf, minderjarige (schoolgaande) kinderen, sterke integratie en reële tewerkstellingsmogelijkheden (echtgenoot van de verzoekende partij heeft tijdens zijn 13--jarige verblijf quasi steeds gewerkt)... vooropstellen. De situatie van de verzoekende partij kan aldus gekwalificeerd worden als een prangende humanitaire situatie, dewelke buitengewone omstandigheden impliceert. De verzoekende partij mocht verwachten dat zij van de gunst van de regularisatie zou kunnen genieten. Dat het anders oordelen niet alleen wijst op willekeur, doch ook een schending uitmaakt van het non--discriminatiebeginsel en de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. 12 b) Indien de regeringsinstructies dd. 19 juli 2009 er op nagelezen worden, is de duurzame lokale verankering een belangrijk element die beoordeeld dient te worden bij het nemen van een beslissing naar aanleiding van een aanvraag tot regularisatie. Zoals reeds aangehaald, de situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt stemt niet geheel overeen met een prangende humanitaire situatie zoals omschreven in de regeringsinstructies. Doch, de feitelijkeheden eigen aan het dossier van de verzoekende partij leveren bewijs van haar duurzame lokale verankering. In eerste instantie is het zo dat de verzoekende partij via een visum gezinshereniging naar België is gereisd in 2009, teneinde haar echtgenoot, die toen reeds acht jaar in België zijn hoofdverblijfplaats had, te vervoegen. Verzoekende partij heeft aldus een langdurig ononderbroken verblijf en heeft bijzondere inspanningen geleverd teneinde zich alhier te integreren. Verzoekende partij heeft drie jonge kinderen. De dochter van de verzoekende partij was één jaar toen zij alhier aankwam. Zij gaat nu reeds ruim drie jaar naar school. De twee jongste kinderen zijn in België geboren. Indien een persoon zich in een prangende humanitaire situatie bevindt, waarbij sprake kan zijn van duurzame lokale verankering, dienen geen buitengewone omstandigheden worden aangetoond, aangezien de prangende humanitaire situatie buitengewone omstandigheden impliceren. De verwerende partij schendt het vertrouwensbeginsel doordat meegedeeld werd dat de achterliggende filosofie van de instructies blijvend zal worden toegepast binnen de discretionaire bevoegdheid, doch bij het nemen van individuele beslissingen, zoals in casu, wijkt de verwerende partij hiervan af. Een dergelijke werkwijze kan niet aanvaard worden.

3.3.4. humanitaire elementen – rechten van het kind

De aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen betreft een humanitaire regularisatie. De verwerende partij verliest echter steevast het HUMANITAIRE karakter uit het oog. Is het menselijk om een vrouw die op legale wijze naar België is gekomen en geruime tijd verblijfsrecht heeft genoten, verblijfsrecht te ontzeggen? 13 Is het menselijk om een vrouw die reeds vijf jaar in België verblijft, verblijfsrecht te ontzeggen? Is het menselijk om een vrouw, die nooit geprofiteerd heeft van het Belgische sociale zekerheidssysteem, verblijfsrecht te ontzeggen? Is het menselijk om een vrouw die met haar éénjarige dochter op legale wijze naar België is gekomen – en daartoe ALLES heeft opgegeven in haar land van herkomst teneinde alhier een nieuw leven te kunnen opbouwen met haar gezin, verblijfsrecht te weigeren? Is het menselijk om een vrouw die tevens vader is van twee zonen die in België zijn geboren, verblijfsrecht te ontzeggen? Is het menselijk om de toekomstplannen van een heel gezin – met drie minderjarige kinderen – aan diggelen te gooien? Is het menselijk om aan jonge kinderen te moeten uitleggen dat België eigenlijk toch niet hun thuisland is, maar dat zij terug moeten naar het vreemde onbekende land? Neen. Wat doet concluderen dat de verwerende partij niet menselijk is. Gelet op het humanitaire karakter van de aanvraag, diende ten

zeerste met de humanitaire elementen eigen aan het individuele geval rekening gehouden worden. De beoordeling van de verwerende partij dient immers reeds in de fase van ontvankelijkheid op een humanitaire wijze te gebeuren. Vanuit het humanitaire standpunt dient rekening gehouden te worden met de belangen van de kinderen. De belangen van de kinderen, zoals vooropgesteld in het Kinderrechtenverdrag waaraan België verbonden is dienen, in overweging genomen te worden in de ontvankelijkheidsfase. Kinderen hebben het recht om in een stabiele leefomgeving op te groeien. Kinderen hebben het recht zich te ontplooiën en te ontwikkelen. Het terugsturen van de kinderen van de verzoekende partij naar het land van herkomst van hun ouders, al was het maar tijdelijk, doorbreekt de stabiliteit in het leven van het kind. Voor de kinderen, in België (geboren en) getogen, is België immers hun thuisland. Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag: “Belang van het kind 14 Het belang van het kind moet voorop staan bij alle maatregelen die kinderen aangaan. De overheid moet het welzijn van alle kinderen bevorderen en houdt toezicht op alle voorzieningen voor de zorg en bescherming van kinderen.” Artikel 6 van het Kinderrechtenverdrag: “Recht op leven en ontwikkeling. Ieder kind heeft het recht op leven. De overheid waarborgt zoveel mogelijk het overleven en de ontwikkeling van het kind.” Deze rechten zijn in artikel 22bis van de Belgische Grondwet ingeschreven. Kinderen dienen na een langdurig legaal verblijf tevens van deze grondwettelijke rechten te genieten. De kans dat de zesjarige dochter ten gevolge van het terugreizen naar Algerije teneinde aldaar haar aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen een schooljaar zal verliezen, is dan ook reëel. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs behoeft. Met dit argument toont de verwerende partij echter niet aan dat de dochter van de verzoekende partij effectief scholing in het land van herkomst zal kunnen genieten. Het is onredelijk de vinger te wijzen naar de verzoekende partij, trachten voor te houden dat de verzoekende partij de belangen van haar kinderen heeft geschaad door na drie jaar legaal verblijf geen gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij streeft de belangen van haar kinderen na. Sinds 2009 verblijft de dochter van de verzoekende partij in België. De jongste kinderen van de verzoekende partij zijn in België geboren. De kinderen zullen weggetrokken worden uit hun stabiele leefomgeving en dit voor een onbepaalde duur. Dat dit niet in het belang van de kinderen is, kan niet in betwijfeld worden.

3.4. vermeende fraude in hoofde van de echtgenoot van de verzoekende partij

Zoals hierboven reeds uiteengezet zijn de verzoekende partij en haar kinderen slachtoffer van een fout die hen niet kan verweten worden. Artikel 13, §2bis van de Vreemdelingenwet bepaalt: “De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijf van de vreemdeling die gemachtigd is in het Rijk te verblijven voor een verblijf van onbepaalde duur wanneer deze valse of misleidende informatie of valse of vervalste 15 documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.” (eigen markering) Hieruit blijkt dat enkel voor vreemdelingen die fraude hebben gepleegd een einde kan gesteld worden aan hun verblijf. De verzoekende partij en de kinderen hebben geen fraude gepleegd. Zij is op grond van een wettelijk, door België erkend huwelijk naar België gereisd met een visum gezinshereniging. Dit huwelijk bestaat nog steeds. De verzoekende partij heeft geen bedrog gepleegd. Zij dient beschouwd te worden als een ‘onschuldige derde partij’ die weliswaar voordeel heeft gehaald uit de vermeende fraude, doch dewelke haar niet verweten kan worden. “De kerngedachte van het beginsel *Fraus* is dat de bedrogpleger geen enkel voordeel mag putten uit zijn bedrog ten gevolge van een rechtshandeling of van de toepassing van een rechtsregel. Het Hof van Cassatie bevestigt dit in een arrest van 18 maart 2010 (zie *supra*, nr. 8). In een ander arrest, van 3 maart 2011, nuanceert het Hof deze gedachte nochtans in het licht van de bescherming van derden te goeder trouw. Een onschuldige derde partij, die ook een voordeel kan halen uit een rechtshandeling of uit de toepassing van een rechtsregel, moet dit voordeel kunnen behouden, ook als dit tot gevolg kan hebben dat de dader van het bedrog zo toch nog (onrechtstreeks) bevoordeeld wordt.” (*‘Fraus omnia corrumpit: autonome rechtsfiguur of miskend correctiemechanisme’*, Annekatrien LENAERTS, *Rechtskundig Weekblad* 2013--14, nr. 10, 9 november 2013, pagina 377). De verzoekende partij (en de kinderen) kan niet het slachtoffer worden van de vermeende fraude die haar partner heeft begaan. De verzoekende partij kende de heer Farouk BOUABID nog niet toen hij in 2003 in het huwelijk is getreden met de Belgische onderdane. Het beginsel *‘fraus omnia corrumpit’* kan dan ook in deze geen toepassing vinden. Zeker ten aanzien van de verzoekende partij en de kinderen kan dit beginsel niet ingeroepen worden. Het betoog dat de verwerende partij aldus daaromtrent voert in de bestreden beslissing is dan ook irrelevant. Destijds heeft de verwerende partij al geheel ten onrechte de verblijfstitel van de verzoekende partij en de kinderen ingetrokken. De verzoekende partij is immers volledig ter goeder trouw, haar kan niets verweten worden. De verwerende partij weigert de fout die destijds gemaakt werd recht te zetten.”

4.2. Er is sprake van een schending van het vertrouwensbeginsel indien (1) het bestuur een vergissing beging, (2) ten gevolge van die vergissing een voordeel heeft verleend aan de betrokkene en (3) er

geen gewichtige redenen zijn om het voordeel te mogen terugvorderen (RvS 3 juni 2010, nr. 204.655). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

4.3. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931). Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

4.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

4.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.6. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonde.*

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor

zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België een aanvraag indienen om tot een verblijf gemachtigd te worden, doch enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de voor hem bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

4.7. Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf van 14 januari 2014, die in het administratief dossier is opgenomen, blijkt dat verzoekster volgende elementen als buitengewone omstandigheid had ingeroepen:

“Niettemin veroorloven mijn cliënten zich bij huidig verzoekschrift te verzoeken om een machtiging om langer in het Rijk te mogen verblijven. Bij dit verzoek baseren zij zich vooral op de tewerkstelling van de echtgenoot en de schoolloopbaan van de kinderen.

Mijn cliënt B.(...) F.(...) is sinds 3 oktober 2011 tewerkgesteld door SOWEPO V.Z.W., Vlaanderenlaan 25-27, 8970 Poperinge - eerst met een arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd, nadien met een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd -, en hij vervult deze arbeidsbetrekking tot algehele tevredenheid van zijn werkgever, zoals blijkt uit het attest van deze werkgever dd. 7 november 2012 (stuk 4). Tevens worden de arbeidsovereenkomsten en de loonfiches waaruit deze tewerkstelling blijkt, voorgelegd, gebundeld in käft 5.

Het hoeft geen betoog dat een tewerkstelling de best mogelijke vorm van integratie in de maatschappij uitmaakt.

Verder wordt een schoolattest voorgelegd m.b.t. S.(...), die de lessen volgt van de kleuterklas in de Gesubsidieerde Vrije Basisschool te Elverdinge (stuk 6).

De leefwereld van het gezin is in België, hier is het centrum van al hun activiteiten. S.(...) was amper enkele maanden oud toen zij in België aankwam, Y.(...) en S.(...) zijn hier geboren, voor hen is België hun vaderland en het Nederlands hun moedertaal.

Vooraleer voor de kinderen ware het een ramp indien zij België zouden dienen te verlaten. Overeenkomstig art. 3.1 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind, op 20 november 1989 te New York aangenomen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging bij alle maatregelen die op deze kinderen betrekking hebben.

Ik ben dan ook van mening dat, omwille van hogervermelde redenen, aan mijn cliënten en hun kinderen machtiging tot een definitief verblijf in België zou dienen verleend te worden.

Mag ik u dan ook verzoeken mijn cliënten omwille van hogervermelde humanitaire redenen te willen machtigen tot een definitief verblijf in België ?”

De aanvulling van de huidige raadsvrouw van verzoekster van 1 mei 2014 had eveneens betrekking op de tewerkstelling van de echtgenoot van verzoekster en in de aanvulling van 15 juni 2014 wees de raadsvrouw op de ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

4.8. In tegenstelling tot wat verzoekster in haar middel beweert, dient het al dan niet vervuld zijn van de buitengewone omstandigheden te worden beoordeeld op het ogenblik van het nemen van de beslissing (RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c)), hetgeen in casu is gebeurd. Volgens verzoekster is er sprake van machtsmisbruik doordat het bestuur eerst heeft geoordeeld over de medische regularisatie-aanvraag om vervolgens de humanitaire regularisatie-aanvraag te kunnen afwijzen in de ontvankelijkheidsfase. De Raad wijst er echter op dat de wet geen enkele termijn voorziet waarbinnen een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zou moeten worden behandeld en dat geen enkele bepaling voorschrijft dat een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet eerder zou moeten worden afgehandeld dan een aanvraag op grond van artikel 9ter van diezelfde wet. Blijkens het administratief dossier diende verzoekster haar aanvraag om machtiging tot verblijf in op 14 januari 2014 en werd reeds op 14 juli 2014 een beslissing genomen. Verzoekster kan dus bezwaarlijk voorhouden dat onredelijk lang zou zijn gewacht met het nemen van de bestreden beslissing. Het kan het bestuur trouwens niet worden verweten dat er een samenloop is van twee regularisatie-procedures die door verzoekster werden ingesteld. Verzoekster dient zelf verantwoordelijk te worden gehouden voor het feit dat zij een machtiging tot verblijf om medische redenen aanvraagt, terwijl zij exact twee maanden eerder een humanitaire regularisatie-aanvraag had ingediend. In dit verband is het geenszins onlogisch dat de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen prioritair behandelde, vermits artikel 9ter van de vreemdelingenwet door de wetgever in artikel 74/11, §3, tweede lid van de vreemdelingenwet (nochtans onterecht: zie HvJ, 18 december 2014, *M'Bodj t. België*, r.o. 41) als een bepaling “*betreffende het recht op internationale bescherming*” wordt aanzien, hetgeen verantwoordt dat zo spoedig mogelijk een beslissing wordt genomen. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de praktijk van de gemachtigde van de staatssecretaris zou zijn ingegeven door het streven naar een maximaal aantal negatieve beslissingen. De Raad vestigt opnieuw de aandacht op het feit dat beide beslissingen het gevolg zijn van parallelle aanvraagprocedures. Het betoog van verzoekster dat de korte tijdsspanne tussen de negatieve beslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en de thans bestreden beslissing blijk geeft van machtsmisbruik, kan dan ook niet worden gevolgd.

4.9. Volgens verzoekster, die een aantal theoretische beschouwingen over de notie “*buitengewone omstandigheden*” meegeeft, vormen haar langdurige verblijf, haar integratie, de scholing van haar dochter en haar twee zonen die in België zijn geboren wel degelijk buitengewone omstandigheden en is er sprake van een onzorgvuldige en onredelijke beoordeling. Met betrekking tot de elementen van integratie citeert verzoekster een arrest van de Raad aangaande een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard (RvV 27 november 2012, nr. 92 227), waardoor dit arrest onmogelijk kan worden gehanteerd ter verheldering van de vereiste motivering omtrent de “*buitengewone omstandigheden*”. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, wordt in de beslissing wel degelijk gemotiveerd dat “*de elementen van integratie namelijk dat zij zich gedurende de jaren dat zij in België verblijven, zich volkomen aangepast zou hebben aan de Belgische gebruiken en levenswijze en zich uitstekend geïntegreerd zou hebben in de Belgische samenleving, (...) niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden.*” Verzoekster meent dat de integratie in het geheel van de ingeroepen omstandigheden wel als een buitengewone omstandigheid in aanmerking zou moeten worden genomen, maar zij blijft in gebreke te verhelderen op welke wijze deze integratie haar zou verhinderen om haar aanvraag bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland in te dienen. Het standpunt van de gemachtigde van de staatssecretaris is trouwens, zoals in de bestreden beslissing wordt aangegeven, in overeenstemming met vaste rechtspraak van de Raad van State die stelt dat de omstandigheden die verband houden met de mogelijke integratie van de verzoekende partijen betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag en niet op de ontvankelijkheid ervan (RvS 12 oktober 2005, nr. 150.107).

4.10. Verder beweert verzoekster dat geen afweging werd gemaakt tussen de ongemakken waarmee zij zou worden geconfronteerd bij een terugkeer en de doelstelling van de formaliteiten. Verzoekster baseert zich op haar gezinsleven en de rechten van haar kinderen, maar in de beslissing wordt erop gewezen dat verzoekster wist dat haar verblijf precair was. Verzoekster toont niet aan dat de situatie van haar kinderen een terugkeer naar haar land van herkomst onmogelijk zou maken. Het betoog van verzoekster over de schending van het vertrouwens- en het non-discriminatiebeginsel omdat de criteria uit de zogenaamde instructies van 19 juli 2009 in haar geval niet zouden zijn toegepast, kan niet worden gevolgd. De instructie van 19 juli 2009 werd immers bij arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 ex tunc uit het rechtsverkeer gehaald, zodat de verwerende partij er geen toepassing

van kon maken en verzoekster er zich niet op kan beroepen. Uit de vernietigde instructie kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745). De stelling van verzoekster dat de staatssecretaris zou hebben bevestigd dat de criteria van de instructie nog zouden worden toegepast, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. Het bestuur dient de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op zijn eigen standpunten. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”*. Het betoog van verzoekster over de begrippen als ‘prangende humanitaire situatie’ en ‘duurzame lokale verankering’ uit de instructie is niet van aard om deze instructie alsnog op haar geval van toepassing te maken. Verzoekster diende haar aanvraag om machtiging tot verblijf in op 14 januari 2014 toen de instructie reeds lang was vernietigd, zodat er in haren hoofde geen sprake kan zijn van rechtmatige verwachtingen die niet zouden zijn gehonoreerd. Bovendien geeft verzoekster zelf meermaals te kennen dat haar situatie niet geheel in overeenstemming is met deze uit de instructies, waardoor zij elk belang ontbeert bij haar kritiek.

4.11. Verzoekster benadrukt het humanitaire karakter van de aanvraag en baseert zich op de artikelen 3 en 6 van het IVRK. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing terecht wordt gewezen op het feit dat *“deze verdragsbepaling betrekking heeft op maatregelen die genomen worden betreffende kinderen, terwijl de bestreden beslissing enkel betrekking heeft op verzoekende partij en dus geen maatregel specifiek ten aanzien van haar kind genomen wordt.”* In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekster niet aantoonde dat haar kinderen gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde structuur nodig zouden hebben. In haar middel lijkt verzoekster van de gemachtigde van de staatssecretaris te verlangen dat deze bewijst dat haar kinderen onderwijs zouden kunnen genieten in Algerije, wat, zoals de verwerende partij terecht stelt in haar nota met opmerkingen, neerkomt op een omkering van de bewijslast. Waar verzoekster zich beklaagt over het doorbreken van de stabiliteit in het leven van de kinderen door het terugsturen naar hun land van herkomst, brengt de Raad in herinnering dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

4.12. Tenslotte dringt zich met betrekking tot de kritiek van verzoekster dat haar recht op verblijf ten onrechte werd ingetrokken omdat haar en haar kinderen niets verweten kan worden, de vaststelling op dat de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 10 september 2012 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter) niet het voorwerp uitmaakt van onderhavige vordering. Het door verzoekster aangehaalde artikel 13, §2bis van de vreemdelingenwet heeft dan ook geen uitstaans met de bestreden beslissing.

4.13. Er werd geen schending aangetoond van de artikelen 6 of 13 van het IVRK, noch van artikel 9bis of 13, §2bis van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen over het hoofd zou hebben gezien of dat rechtmatige verwachtingen zouden zijn miskend. Er is geen sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, noch van het redelijkheids-, het evenredigheids- of het vertrouwensbeginsel.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN